

# РЕШЕНИЕ

№ 989

гр. София, 13.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА  
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА  
Административно наказателно дело № 20211110211401 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № Р-10-605 от 20.07.2021 година, заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” е наложил на Застрахователно дружество „Б.И.” АД, с ЕИК \*\*\*\*\* имуществена санкция в размер на 4000 /четири хиляди/ лева на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, в условията на повторност.

Недоволно от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна. В жалбата се правят оплаквания, че наказателно постановление е незаконосъобразно, поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон, както и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателя изразява несъгласие с наличието на квалифициращия признак- повторност, като се излагат доводи, че ангажирането на отговорност по реда на отменения Кодекс за застраховането, не следва да се взема предвид при извършване на преценката по § 1, т.51 от ДР на КЗ, като релевантни са само случаите на наказване по Кодекса за застраховането, влязъл в сила от 01.01.2016г. На следващо място се изтъкват допуснати от наказващия орган процесуални нарушения, довели до значително ограничаване на правото на защита на жалбоподателя, свързано с квалифициращия признак на деянието „повторност”, въведен за първи път едва от наказващия орган, без да е бил част от формулираното с АУАН, обвинение. В жалбата се твърди също, че е нарушена разпоредбата на чл. 42, т.4 и т.5 от ЗАНН, доколкото в АУАН не са изложени фактите, обуславящи повторността, нито е посочена законовата разпоредба, определяща по-висок размер на санкцията, като се изтъква, че недопустимо е това да се прави едва от наказващия орган и води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Бланкетно се сочи, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Освен това се изтъква, че материалния закон е приложен неправилно, като относима е нормата на чл.496, ал.1 КЗ, а не

посочената от наказващата администрация като нарушена- разпорежда на чл.108, ал.1 КЗ. Жалбоподателят излага и доводи, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказване, посочени в чл.12 от ЗАНН, както и, че извършеното административно нарушение е маловажно с оглед, на което и на основание чл.28 ЗАНН наказващия орган не е следвало да налага административно наказание за същото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

В съдебно заседание въззиваемата страна-редовно призована, не изпраща представител. По делото са депозираны подробни писмени бележки, изготвени от юрисконсулт, в които се сочи, че нарушението се явява безспорно установено на база приложените по преписката писмени доказателства, като се очертават елементите от фактическия състав на нарушение на чл.108, ал.1 КЗ, отнесени към фактите по делото. На следващо място се изтъква, че АУАН и НП отговарят на изискванията на процесуалния закон, като се излагат подробни правни съображения в подкрепа наличието на квалифициращия белег- повторност, като се изтъква, че доколкото повторността е свързана с определяне на санкцията, то липсата на факти в тази насока в АУАН не съставлява процесуално нарушение, цитира се незадължителна съдебна практика в подкрепа на това твърдение. Най-сетне се излагат аргументи в противовес на оплакването за маловажност на случая, както и в подкрепа на определения размера на имуществената санкция.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.09.2020г. въз основа на Уведомление за щета по застраховка "Гражданска отговорност" на МПС, депозирано от Д.М., в Застрахователно дружество „Б.И.” АД е заведена застрахователна претенция № 2010027206, за оценка и изплащане на обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. Искането било направено във връзка с имуществени вреди резултат на настъпило на 11.09.2020г. ПТП, между моторно превозно средство лек автомобил марка „Тойота”, с рег. № КН \*\*\*\* ВР, собственост на същата, и лек автомобил марка „Мерцедес”, с рег. № КН \*\*\*\* ВМ, по вина на водача на последния. Тъй като за посочения автомобил била сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” по застрахователна полица № BG/02/119002706589 към „Б.И.” АД, собственикът на увреденото МПС- Д.М., насочила претенцията си за обезщетение именно към застрахователното дружество. На 14.09.2020г. ведно с направеното искане за оценка на щетата били представени и необходимите за определяне на основанието и размера на претенцията документи, съгласно отбелязването върху Уведомление за необходими документи по заведената щета и бил извършен оглед на превозното средство, а на 25.09.2020г. и повторен такъв, като на 05.10.2020г. бил изготвен Доклад № 201002726601 за определяне размера на обезщетението по щетата. Окончателното приключване на преписката по застрахователната претенция, настъпило с изплащане на обезщетение в размер на 1970.93 лева, преведени по посочената банкова сметка с титуляр Д.М. едва на 17.05.2021г.

Поради забавяне в изплащане на обезщетението бил подаден сигнал до Комисията за финансов надзор, заведен с вх. 91-02-571 от 11.05.2021г. По същия била извършена проверка от надзорния орган, в хода на която била приобщена застрахователната преписка, като окончателния отговор на застрахователя постъпил на 19.05.2021г.

След извършена проверка на действията на застрахователното дружество по преписката, с АУАН Р-06-519/08.06.2021г., съставен от В.Ш.- старши експерт в управление „Застрахователен надзор” на КФН, на застрахователно дружество „Б.И.” АД било повдигнато административно - наказателно обвинение за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ - произнасяне по щета № 2010027266, след законоустановения срок – 15 работни дни, а именно не по-късно от 16.10.2020г., след отчитане на почивните и

празничните дни.

Освен това с Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г. на заместник - председател на КФН, ръководещ направление застрахователен надзор, на "Б.И." АД била наложена имуществена санкция по реда на чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ. Наказателното постановление е потвърдено с решение по НАХД №16280/2019г. по описа на СРС, влязло в сила на 16.03.2020г.

Въз основа на акта било издадено наказателно постановление (НП) № Р-10-605 от 20.07.2021 година, заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” е наложил на Застрахователно дружество „Б.И.” АД, с ЕИК \*\*\*\*\* имуществена санкция в размер на 4000 /четири хиляди/ лева на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, в условията на повторност.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства - АУАН Р-06-519/08.06.2021г. година; наказателно постановление (НП) № Р-10-605 от 20.07.2021 година, Заповед № 3-2/08.01.2021г. на заместник –председател на КФН, за компетентност на актосъставителя, сигнал до КФН вх. № 91-02-571/11.05.2021г., Уведомление за щета от 14.09.2020г., Застрахователна полица № BG/02/119002706589, Списък на необходимите документи, Двустранен констативен протокол за ПТП, платежно нареждане, справка от ЗД "Б.И." АД вх. № 91-02-571/19.05.2021г. по описа на КФН и приложени към същата документи по застрахователна претенция № 2010027266, НП № Р-10-821/17.09.2019г. на КФН, и съдебните актове, с които същото е потвърдено.

Настоящият съдебен състав кредитира в цялост приобщените на осн. чл.283 НПК към доказателствената съвкупност, писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие. Следва да се посочи, че в преимуществената си част те са официални документи, като не са налице основания за съмнение в автентичността или достоверността, на което и да е от приложените писмени доказателства. При това и като отчете, че доказателствените източници са еднопосочни, както и предвид обстоятелството, че отсъства спор по фактите, и по аргумент от чл.305, ал.3, изр.2 НПК, съдът намери, че не дължи обсъждането на всеки от доказателствените източници поотделно. Следва единствено да се отбележи, че от събраните доказателства по безпротиворечив начин се установява фактическата обстановка, така както е възприета от съда.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу акт, който подлежи на обжалване, в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което същата се явява допустима, като разгледана по същество, в рамките на правомощията на съда да извърши пълна проверка на обжалвания акт се явява неоснователна в искането за отмяна.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН Р-06-519/08.06.2021 година, който е съставен от компетентен орган- старши експерт в дирекция Застрахователен надзор при КФН, определен със заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на зам. председателя на КФН, управление „Застрахователен надзор”, в рамките на материалната и териториалната компетентност на последния. Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган.

При издаването на АУАН и НП са спазени изискванията за форма и съдържание на

двата основни за административно наказателното производство акта, като те съдържат необходимите реквизити, спазени са сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН.

В хода на административнонаказателното производство с АУАН Р-06-519/08.06.2021г. и НП № Р-10-605 от 20.07.2021г. на жалбоподателя ЗД „Б.И.” АД е повдигнато административно-наказателно обвинение за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ- произнасяне по щета № 2010027266/14.09.2020г., по застраховка „Гражданска отговорност” след изтичането на законоустановения срок от 15 работни дни от представяне на последните доказателства, необходими за определяне на размера и окончателно произнасяне.

Фактическите рамки на обвинението се базират на обстоятелството, че щета с посочения по-горе номер е била заведена на 14.09.2020г. За доказване на претенцията по основание и размер пред застрахователя са представени нужните документи под опис, като на 25.09.2020г. е извършен и окончателен оглед на увредения автомобил, за което е изготвен Опис на претенцията, като допълнителни доказателства след тази дата не са били изисквани. Окончателното произнасяне обаче е било осъществено едва на 17.05.2021г. чрез заплащане на дължимото обезщетение, преведено по посочената от потребителя на застрахователни услуги банкова сметка.

Съгласно разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, в срок 15 работни дни от представяне на последните доказателства, необходими за определяне на размера на щетата, застрахователят е длъжен или да определи и изплати обезщетението, или мотивирано да откаже плащането. Застраховка по застрахователна полица BG/02/119002706589 е включена в раздел II, т.10 на Приложение № 1 към КЗ, като същата обезпечава вреди свързани с притежаване на сухопътно моторно превозно средство- лек автомобил, с оглед, на което произнасянето по предявените претенции попада в приложното поле на чл.108, ал.1 КЗ и предвидения там срок, доколкото същата по дефиниция и съгласно чл.109, т.1 КЗ никога не представлява голям риск.

Срокът за произнасяне по щета № 2010027266 от страна на ЗД „Б.И.” АД, е започнал да тече от 25.09.2020г. – денят, на който е извършен окончателния оглед на автомобила и е направен опис на претенцията. При това последният ден за произнасяне се явява 16.10.2020г. като с изтичането му, а именно на 17.10.2020г. нарушението се явява довършено. Изплащайки обезщетението едва на 17.05.2021г., дружеството е нарушило разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ и визирания там срок за произнасяне. С оглед на това правилно е ангажирана административната отговорност за извършено нарушение на КЗ в съответствие с нормата на чл.644 от КЗ.

Доколкото нарушението е извършено от юридическо лице, не се налага изследване на субективната страна на деянието.

Съдът не споделя изложените в жалбата доводи за неправилно приложение на материалния закон, свързани с приложението на разпоредбата на чл.496 от КЗ, която предвижда максимален тримесечен срок за произнасяне по претенции, произтичащи от задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”. Посочената законова норма и текстът на чл.108, ал.1 от КЗ не се отнасят като специален към общ закон, и посочения в чл.496, ал.1 от КЗ срок не дерогира задължението на застрахователя за произнасяне в срок 15 работни дни от представяне на последното необходимо доказателство за определяне размера на обезщетението, регламентиран в чл.108, ал.1 от КЗ. Разпоредбата на чл.496, ал.1 от КЗ следва да се тълкува в смисъл, че тримесечния срок за произнасяне по претенцията се явява максимален, като началния му момент е абсолютно определен- датата на завеждане на претенцията. В рамките на този срок следва да се помести събирането на доказателства, оценката и окончателното произнасяне. За разлика от него срокът по чл.108, ал.1 от КЗ е относително определен – 15 работни дни от датата на представяне на последното доказателство. При това той може да се яви по-кратък(както в настоящия

случай), равен или по-дълъг от посочения максимален тримесечен срок за ликвидиране на щети, по застраховка „Гражданска отговорност“. Двата срока не се конкурират или изключват взаимно, а се прилагат едновременно, като за застрахователя съществува задължение за произнасяне в рамките на по-краткия от тях. В настоящия случай това се явява именно срокът по чл.108, ал.1 от КЗ.

Що се отнася до квалифициращия белег на нарушението „повторност“, съдът намира, че с оглед актуалната практика на АС- София град, повторността на нарушението не е сред обективните елементи от състава, а има отношение единствено към определяне на размера на санкцията. Поради това, фактът, че основанието за повторността не се съдържа в изложеното в АУАН описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, а е взето предвид едва от наказващия орган при определяне на санкцията не влиза в противоречие с процесуалните правила, нито с правото на защита на дружеството-жалбоподател. От приложените писмени доказателства- наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г., и съдебния акт, с който е потвърдено, е видно, че същото е влязло в сила на 16.03.2020г., и към датата на нарушението 17.10.2020г. – денят следващ крайния срок за произнасяне, дружеството жалбоподател вече е било санкционирано за същото по вид нарушение на КЗ, а деянието, предмет на настоящото производство е извършено в рамките на една година от влизане в сила на предходното наказателно постановление, което го прави повторно по смисъла на § 1, т.51 от ДР на КЗ. С оглед на изложеното, правилно е ангажирана отговорността на дружеството жалбоподател по реда на чл.644, ал.2, вр . ал.1 т.2 от КЗ. Доколкото и двете НП са издадени при действието на актуалния КЗ, съдът не намира за нужно да обсъжда възражението на жалбоподателя, относно наказателните постановления, с които е допустимо да се обуславя повторност.

Посочената по-горе санкционна норма предвижда в случаите на повторност за всяко нарушение на КЗ, извън изрично посочените в чл.635-643, на юридическите лица да бъде налагана имуществена санкция в размер от 2000 до 40 000 лева. Наложена санкцията е в размер на 4000 лева, т.е. близък до минималния. Предвид, периода на забавата, който многократно надхвърля установения срок за произнасяне(както и срока по чл.496, ал.1 КЗ), съдът намира, че така определения размер на санкцията е съответен на тежестта и обществената опасност на нарушението. Произнасянето на застрахователя е настъпило шест месеца след изтичане на регламентирания за това срок и то едва след намесата на контролната администрация. Посоченото обстоятелство, наред с факта, че се касае за обезщетение по задължителна застраховка, определят и по-високия размер на имуществената санкция в сравнение със законоустановения минимум.

Съдът не споделя възражението за маловажност на случая, тъй като независимо, че общественоопасните последици не са елемент от състава, то това не означава, че такива не са настъпили. Напротив, в резултат на забавеното произнасяне са накърнени обществените отношения свързани със застраховането по задължителна застраховка, насочена към възмездяване претенциите на трети лица. Именно поради особената важност, произнасянето по тези претенции е скрепено с определен срок – 15 работни дни. Освен това, съдът намира, че продължителността на забавянето, която далеч надхвърля продължителност на законоустановения срок, също не сочи на маловажност на извършеното нарушение.

Ето защо с оглед изложените доводи жалбата се явява неоснователна и процесното наказателно постановление следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и доколкото се констатира основание за налагане на имуществената санкция, респективно не се установи основателност на искането за отмяна, с което се обжалва наказателното постановление, следва да бъде уважено и направеното на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН искане на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение. Основанието за това е нормата на чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.8 ГПК и даденото в тази връзка

задължително тълкуване на върховната съдебна инстанция в полза присъждането на възнаграждение определено според правилата на Наредбата за заплащане на правната помощ, в случай на представителство на административен орган от страна на юрисконсулт. В настоящото производство, въззиваемата страна- КФН е била представлявана от надлежно упълномощен за това юрисконсулт, депозирал писмени бележки като съдът намери, че справедливият размер на възнаграждението, преценен в рамките указани на чл.27е Наредбата за заплащането на правната помощ, относим именно към защита в производства по ЗАНН е 80 лева, доколкото по делото е проведени едно съдебно заседание не са разпитвани свидетели, не са представяни допълнителни доказателства. Същото съобразно искането следва да бъде присъдено в полза на КФН, като първостепенен разпоредител с бюджетни средства.

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН, СРС, НО, 131 състав

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № Р-10-605 от 20.07.2021 година, заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” е наложил на Застрахователно дружество „Б.И.” АД, с ЕИК \*\*\*\*\* имуществена санкция в размер на 4000 /четири хиляди/ лева на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, в условията на повторност.

ОСЪЖДА „Б.И.” АД, с ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на КФН сумата от 80/осемдесет/ лева, съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_